

Bijlage C 24 Uitvoering Wet arbeid buitenlandse werknemers:
arbeid door vreemdelingen in Nederland
(Stcrt. 1991 - Nr. 129)

SZW - Circulaire aan de Arbeidsvoorzieningsorganisatie.

ARBEID DOOR VREEMDELINGEN IN NEDERLAND

4 juli 1991/ nr. ABA/WBIA/91/0047

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
Gelet op artikel 20 van de Wet arbeid buitenlandse werknemers;
Gehoord het Centraal Bestuur voor de Arbeidsvoorziening;

Besluit:

Circulaire uitvoering Wet arbeid buitenlandse werknemers

Op 3 september 1984 is in de Nederlandse Staatscourant nr. 171 (gerectificeerd in Staatscourant nr. 178) de wijze van toepassing van de Wet arbeid buitenlandse werknemers bekendgemaakt. Deze bekendmaking is als gevolg van een aantal ontwikkelingen bijgesteld per 28 januari 1987. Thans is ook die tekst niet meer geheel actueel.

In het navolgende wordt de wettelijke regeling in haar onderscheiden facetten toegelicht. Ook wordt feitelijke informatie verstrekt over toepassing van de wet. Aandacht krijgt daarbij de samenhang tussen de Wet arbeid buitenlandse werknemers en de Vreemdelingenwet. Verder wordt aangegeven op welke wijze de besluitvorming over het verlenen van tewerkstellingsvergunningen in zijn werk gaat.

Tevens worden daarbij de regelingen die gelden voor het verrichten van werkzaamheden van een specifiek karakter uiteengezet. Ook wordt vervolgens nog ingegaan op de nieuwe verruimde mogelijkheden om voor een zogenaamde verklaring (zie hoofdstuk 14) in aanmerking te komen.

Onderstaand wordt de vaste uitvoeringspraktijk ten aanzien van de Wet arbeid buitenlandse werknemers (Wabw) weergegeven. Dit geschiedt mede ter voldoening aan verzoeken om aan deze uitvoeringspraktijk ruimere bekendheid te geven.

1 Inleiding

Het karakter van de navolgende tekst is tweeledig. Voor een gedeelte is de tekst van beschrijvende aard en geeft weer hetgeen uit de Wet en de hierop gebaseerde algemene maatregelen van bestuur, beschikkingen en bekendmakingen rechtstreeks voortvloeit. In samenhang daarmee wordt voor zover van toepassing informatie van feitelijke aard gegeven.

Tevens wordt uiteengezet welk beleid wordt gevoerd met betrekking tot aangelegenheden ten aanzien waarvan de desbetreffende wetsartikelen een zekere beleidsruimte laten.

Onderstaande tekst dient ter oriëntatie voor de medewerkers die bij - de voorbereiding van - de beslissingen op grond van de Wet

arbeid buitenlandse werknemers zijn betrokken, doch is tevens bedoeld ter voorlichting van andere belanghebbenden. Met het oog daarop is deze tekst gepubliceerd in de Nederlandse Staatscourant. De administratieve voorschriften zijn elders opgenomen. Voor zover het nodig zal blijken nadere regelingen over de vaste uitvoeringspraktijk uit te vaardigen - zulks in aanvulling op c.q. in afwijking van hetgeen in onderhavige tekst is vervat - zullen deze aanvullingen c.q. wijzigingen eveneens in de Nederlandse Staatscourant worden bekendgemaakt. Voor zover dienstig zal alsdan worden overgegaan tot het opnieuw doen plaatsen van een integrale tekst.

Voor de juiste interpretatie van de navolgende tekst zij vermeld, dat indien daarin sprake is van een vergunning tot verblijf hiermede bedoeld wordt op een op grond van de Vreemdelingenwet afgegeven, voor het verrichten van arbeid in loondienst geldige, vergunning tot verblijf.

2 Algemene grondslag van het beleid

Door middel van de tenuitvoerlegging van de Wet arbeid buitenlandse werknemers (voor de wettekst zie Stb. 1978, 737; Schuurman en Jordens nr. 86 of Gids Vreemdelingenrecht (Rekers)) wordt in het bijzonder beoogd via een geordende arbeidsinschakeling van vreemdelingen de toestroom met het oog op tewerkstelling zo doelgericht mogelijk te beperken. In overeenstemming hiermee zal bij de beoordeling van aanvragen om een tewerkstellingsvergunning in beginsel een restrictief beleid worden gehanteerd. Dit beleidsuitgangspunt komt er op neer dat bij de beslissing op een aanvraag om een tewerkstellingsvergunning in beginsel alle weigeringsgronden waarin de Wet arbeid buitenlandse werknemers voorziet, zullen worden tegengeworpen (voor zover deze althans van toepassing zijn).

Om in de behoefte aan arbeidskrachten te voorzien zullen de inspanningen van alle betrokkenen gericht dienen te worden op het langs alle daartoe geëigende wegen (bijvoorbeeld via om- en bijscholing) inschakelen van het in Nederland voorhanden arbeidspotentieel, dan wel inschakelen van het arbeidsaanbod uit de Lid-Staten der Europese Gemeenschappen, voor zover daarop het vrije verkeer van werknemers van toepassing is (EEG-verordening 1612/68, Publikatieblad EEG, 19 oktober 1968, nr. L 257). Indien uit het arbeidsaanbod op generlei wijze voorzien kan worden in een daadwerkelijke behoefte ter verrichting van de in het belang van de werkgelegenheid noodzakelijke werkzaamheden, kan de Arbeidsvoorzieningsorganisatie in daarvoor in aanmerking komende gevallen het aanbod in de zogenaamde wervingslanden in de beoordeling betrekken. Dergelijk aanbod zal in beginsel overigens slechts aangetrokken kunnen worden via de wervingsprocedures zoals die in de met een aantal landen gesloten wervingsverdragen zijn vervat. Eerst voor zover ook toepassing van de wervingsprocedure geen soelaas biedt voor een zich duidelijk manifesterend tekort, kan arbeidsaanbod uit de niet-wervingslanden in aanmerking worden genomen.

Voor zover de komst van vreemdelingen naar Nederland om andere redenen dan met het oog op arbeidsinschakeling plaatsvindt,

komt de met de tewerkstelling van betrokkene in Nederland samenhangende problematiek later in deze tekst aan de orde.

3 Wanneer is een tewerkstellingsvergunning vereist

Een tewerkstellingsvergunning is in beginsel vereist zodra een werkgever iemand die niet de Nederlandse nationaliteit heeft, krachtens arbeidsovereenkomst in Nederland arbeid laat verrichten (artikel 1 en artikel 4 Wabw).

Het vereiste van een tewerkstellingsvergunning bestaat op grond van artikel 1, aanhef, onder b, ten derde van de Wabw eveneens indien de betrokken niet-Nederlander (als uitzendkracht) te werk wordt gesteld overeenkomstig de wettelijke regeling op het ter beschikking stellen van arbeidskrachten, vervat in de artikelen 90 ev van de Arbeidsvoorzieningswet (Stb. 1990. 402). In dit geval zal het bedrijf waar de betrokken arbeidskracht via terbeschikkingstelling daadwerkelijk arbeid verricht over een tewerkstellingsvergunning moeten beschikken. Bij een en ander dient te worden bedacht, dat het ter beschikking stellen van arbeidskrachten (en derhalve ook het inlenen) een breder terrein omvat dan uitsluitend de activiteiten van de uitzendbureaus in de traditionele zin van het woord. Voor zover daadwerkelijk sprake is van uit-, door- en inlening van arbeidskrachten zal de uitlener over de daartoe vereiste vergunning ingevolge de wettelijke regeling op het ter beschikking stellen van arbeidskrachten dienen te beschikken.

Voor musici en artiesten is de vergunning ook vereist wanneer deze werkzaam zijn op grond van een overeenkomst tot het verrichten van enkele diensten (Koninklijk besluit van 25 oktober 1979, Stb. 573). Voor zover van een zodanige overeenkomst sprake is zal voor de amusementskunst veelal een naar tijd beperkte tewerkstellingsvergunning worden verleend.

Een tewerkstellingsvergunning is niet nodig in de volgende gevallen:

a. Wet betreffende de positie van Molukkers:

Op degenen die rechten kunnen ontlenen aan de Wet betreffende de positie van Molukkers, van 9 september 1976, Stb. 1976, 468 (in werking getreden op 1 januari 1977) is de vergunningplicht krachtens de Wabw niet van toepassing. Het antwoord op de vraag of een persoon ingevolge die wet van voor behandeling als Nederlander in aanmerking komt, kan worden verstrekt door de afdeling Bevolking van zijn of haar woonplaats. Voorts biedt artikel 7 van die wet de betrokkene de mogelijkheid de burgemeester te verzoeken te verklaren, dat de wet van 9 september 1976 op hem/haar van toepassing is.

b. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet:

Ingevolge artikel 2, eerste lid, onder a, van de Wabw is de Wabw niet van toepassing op niet-Nederlanders aan wie het op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is toegestaan voor onbepaalde duur in Nederland te verblijven. Het gaat hierbij om personen die over een vergunning tot vestiging beschikken,

om personen die als vluchteling tot Nederland zijn toegelaten (beide gevallen artikel 10, eerste lid van de Vreemdelingenwet), alsmede om personen aan wie het verblijf voor onbepaalde duur (uit hoofde van artikel 10, tweede lid van de Vreemdelingenwet) in Nederland is toegestaan.

Deze laatste categorie personen is in artikel 47 Vreemdelingenbesluit en artikel 24a Voorschrift Vreemdelingen nader omschreven (gezinsleden van een Nederlander, van een houder van een vergunning tot vestiging of van een toegelaten vluchteling).

Of vrijstelling van het vereiste van een tewerkstellingsvergunning krachtens de Wabw bestaat, is slechts deugdelijk te verifiëren aan de hand van het verblijfsdocument dat op grond van de Vreemdelingenwet aan de betrokken niet-Nederlander is verstrekt; dit verblijfsdocument vermeldt onderscheidenlijk: 'vergunning tot vestiging'; 'toelating als vluchteling'; dan wel 'verblijf voor onbepaalde duur'.

c. Verdragsverplichtingen:

Ingevolge artikel 2, eerste lid, onder b, van de Wabw mag een tewerkstellingsvergunning op grond van bestaande verdragsverplichtingen niet worden geëist van onderstaande vreemdelingen (Het navolgende overzicht dient te worden beschouwd als de bekendmaking conform artikel 2, tweede lid, van de Wabw).

1. Belgische of Luxemburgse onderdanen: Arbeidsverdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België en het Groothertogdom Luxemburg, van 7 juni 1956, Trb. 1956, 98;
2. Onderdanen van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschappen. Krachtens Verordening 1612/68 van de Raad van de EEG van 15 oktober 1968 (Pb L 257-1968), artikel 1 of 11 hebben onderdanen van een EG-Lid-Staat in beginsel het recht op het grondgebied van een andere Lid-Staat arbeid in loondienst te aanvaarden. Dit betreft thans Belgen, Luxemburgers, Duitsers, Fransen, Grieken, Italianen, Ieren, Denen en onderdanen van Groot-Brittannië en Noord-Ierland. Indien in bijzondere wetten voor het vervullen van een overheidsfunctie de eis van Nederlanderschap wordt gesteld, blijft dit aanstellingsvereiste uiteraard onverlet.

Niet alle houders van Britse dan wel Deense paspoorten kunnen als begunstigd onderdaan van een Lid-Staat rechten ontlenen aan Verordening 1612/68. Er dient op gelet te worden (bijv. bij personen uit Hong-Kong, Gibraltar, het eiland Man of de Kanaal-eilanden) of betrokkene op grond van de gedrukte tekst van het paspoort dan wel op grond van de in het paspoort voorkomende stempels in het kader van Verordening 1612/68 dezelfde rechten heeft als andere EG-onderdanen, voor wat betreft het recht op het aanvaarden van arbeid in loondienst. Voor wat betreft de positie van Spaanse en Portugese onderdanen (Publikatieblad L 302 van 15-11-1985) zij verwezen naar hetgeen in de paragrafen 6 en 11 is vermeld.

Op grond van de Richtlijn van de Raad van 15 oktober 1968, nr. 68/360 EEG (Pb nr. L 257-1968) wordt ten behoeve van het verrichten van arbeid in loondienst door de Lid-Staat waar de tewerkstelling plaatsvindt krachtens artikel 4, tweede lid, een 'Verblijfskaart van een onderdaan van een Lid-Staat der Europese Gemeenschap' afgegeven. In Nederland wordt een zodanige verblijfskaart, gemerkt E, op gezag van het ministerie van Justitie afgegeven. Tenzij het verrichten van arbeid in loondienst op deze kaart uitdrukkelijk is uitgesloten, heeft een werkgever het recht de betrokken onderdaan van een Lid-Staat der Europese Gemeenschap arbeid te laten verrichten zonder hiervoor over een tewerkstellingsvergunning te beschikken.

Zonodig zal buitendien uit het paspoort van betrokkene kunnen worden afgeleid of deze rechten kan ontleen aan de artikelen 1 of 7 van Verordening 1612/68. Ook degene die zelf niet de nationaliteit van een Lid-Staat bezit, maar die gehuwd is met een in Nederland wonende en werkende onderdaan van een Lid-Staat der Europese Gemeenschappen, alsmede de kinderen van een zodanige onderdaan van een Lid-Staat der Europese Gemeenschap, die nog geen 21 jaar zijn en die zelf niet de nationaliteit van een Lid-Staat bezitten, hebben in beginsel het recht om iedere arbeid in loondienst te aanvaarden op grond van art. 11 van Verordening 1612/68. Dit is ook van toepassing indien de kinderen weliswaar 21 jaar of ouder zijn maar ten laste van de onderdaan van een Lid-Staat komen.

De Richtlijn van de Raad nr. 68/360 EEG voorziet met betrekking tot beide categorieën personen niet in het uitreiken van een 'Verblijfskaart van een onderdaan van een Lid-Staat der Europese Gemeenschappen'. Deze personen worden in Nederland in beginsel in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf, gemerkt D. De geldigheidsduur hiervan wordt gelijkgesteld met die van de 'Verblijfskaart van een onderdaan van een Lid-Staat der Europese Gemeenschappen'. Ook ten behoeve van het laten verrichten van arbeid in loondienst door de personen die tot deze categorieën gerekend dienen te worden is geen tewerkstellingsvergunning vereist. De werkgever dient zich ervan te vergewissen dat de vrijstelling van tewerkstellingsvergunning daadwerkelijk op de betrokkenen van toepassing is. Dit zal met name kunnen blijken uit de documenten waaruit de verblijfstitel in Nederland van de onderscheiden gezinsleden blijkt. In geval van twijfel kan hij zich wenden tot de betrokken vreemdelingendienst.

Ongehuwde partners van begunstigde onderdanen van de overige Lid-Staten, die zelf geen aanspraak kunnen maken op het vrije verkeer van werknemers, komen niet voor analoge toepassing van artikel 11 van Verordening 1612/68 in aanmerking. Voor zover zij tot Nederland krachtens de hun verleende vergunning tot verblijf zijn toegelaten voor verblijf bij een begunstigd onderdaan van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschap zij verwezen naar het daaromtrent in hoofdstuk 14 gestelde;

3. Personeelsleden van het Europees Ruimte-Agentschap (Trb. 1975, 123) voor de werkzaamheden in dienst van E.S.T.E.C;
4. Personeelsleden van het Europees Octrooibureau (Trb. 1978, 1976);
5. Stafleden van de Internationale Dienst voor Landbouwkundig Onderzoek (I.S.N.A.R.) (Trb. 1980, 110);
6. Stafleden van de Internationale Thee Promotie Associatie (Trb. 1980, 49);
7. Personeelsleden van het Technisch Centrum voor landbouwsamenwerking en plattelandsontwikkeling (C.T.A.) (Trb. 1984, 99);
8. Gezinsleden van diplomaten, consulaire ambtenaren en gezins-leden van personeel van diplomatieke missies en consulaire posten van de Verenigde Staten van Amerika (Trb. 1986, 145).

d. Verklaring uit hoofde van de Wabw tezamen met een geldige vergunning tot verblijf:

Geen tewerkstellingsvergunning is vereist voor het tewerkstellen van niet-Nederlanders die in het bezit zijn van een verklaring, inhoudende dat de verbodsbepaling van artikel 4 Wabw op hen niet van toepassing is. Een dergelijke verklaring is echter slechts geldig, indien betrokkene aantoonbaar rechtmatig in Nederland verblijft.

Dit zal over het algemeen blijken uit de door het bevoegd gezag afgegeven vergunning tot verblijf. Op deze verklaring wordt nader teruggekomen in deze tekst onder hoofdstuk 14.

e. Andere vrijstellingen welke voortvloeien uit artikel 1 van het Koninklijk besluit d.d. 25 oktober 1979, (Stb. 574) en laatstelijk gewijzigd d.d. 12 juni 1989 (Stb. 328):

Ingevolge artikel 2, eerste lid, onder c. Wabw is een niet-Nederlander van de werking van de Wabw uitgezonderd indien hij behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie personen. Dit is onder meer gebeurd ten aanzien van personen die buiten Nederland hun hoofdverblijf hebben en incidenteel in Nederland bepaalde werkzaamheden verrichten, militair personeel en voorts personen die uitsluitend arbeid verrichten op vervoermiddelen in het internationale verkeer. Voor een nauwkeurige omschrijving van deze uitzonderingen dient artikel 1 van het eerder aangehaalde Koninklijk besluit te worden geraadpleegd.

4 Door wie, wanneer en hoe moet de tewerkstellingsvergunning worden aangevraagd

De tewerkstellingsvergunning wordt aangevraagd door de werkgever met wie de vreemdeling de arbeidsovereenkomst of daarmee gelijkgestelde overeenkomst aangaat (artikel 5, lid 1, Wabw). Ingeval een arbeidskracht echter ter beschikking wordt gesteld (zie hoofdstuk 3), dient de vergunning te worden aangevraagd door het bedrijf waar de arbeid feitelijk zal worden verricht (de inlener).

Het indienen van een aanvraag om een tewerkstellingsvergunning heeft pas zin nadat de betrokken vreemdeling - indien deze nog niet over een voor het verrichten van arbeid geldige verblijfstitel op grond van de Vreemdelingenwet beschikt - een zodanige vergunning tot verblijf bij een Nederlandse ambassade of consulaat of bij de Vreemdelingenpolitie heeft aangevraagd. Zolang de vergunning tot verblijf niet is aangevraagd wordt schriftelijk en gemotiveerd aan de aanvrager meegedeeld, dat de aanvraag om de tewerkstellingsvergunning geacht moet worden niet te zijn gedaan (artikel 5, lid 3 onder b, Wabw).

De aanvraag om de vergunning wordt normaliter gedaan door middel van een formulier, dat bij de arbeidsbureaus verkrijgbaar is (artikel 5, lid 2, Wabw).

Na de volledige invulling kan het formulier in drievoud worden ingeleverd bij of worden toegezonden aan het arbeidsbureau in het ambtsgebied waar de tewerkstelling plaatsvindt. Het aanvraagformulier dient door de werkgever en de werknemer (of hun gemachtigden) te worden ondertekend (artikel 1, onder b, en artikel 5, eerste lid, Wabw).

Bij de aanvraag voor functies waarvoor theoretische kennis dan wel grote praktijkervaring wordt vereist, dienen op grond van het ministeriële besluit van 1 juni 1979 (Stcrt. 113) de voor de beoordeling benodigde gegevens te worden overgelegd. Deze gegevens kunnen bestaan uit:

1. welke opleidingen de in dienst te nemen werknemer heeft genoten. Dit dient te worden aangetoond door middel van door de overheid van het land van herkomst of het land waar de opleidingen gevolgd werden behaalde en erkende diploma's, waaruit met name het niveau van de opleiding blijkt. Voor zover voor de beoordeling nodig dienen de diploma's vergezeld te zijn van een geautoriseerde vertaling. Dit geldt zowel voor de diploma's zelf als ten aanzien van de bijgevoegde kwalificaties van de diploma's;
2. welke gekwalificeerde vakkennis of specifieke vaardigheden hij of zij afgezien van de overgelegde diploma's verder nog heeft alsmede over welke ervaring hij of zij beschikt (een en ander dient te blijken uit getuigschriften en andere bescheiden van een overeenkomstige strekking).

Verder dient bijvoorbeeld aan de hand van functieomschrijvingsformulieren en andere ter zake dienende gegevens te worden onderbouwd:

1. om welk specifiek beroep het gaat, c.q. welke speciale deskundigheid voor de werkzaamheden vereist is;
2. welke vooropleiding, aanvullende scholing, werker-
varing en vakbekwaamheid ten minste vereist zijn om de werkzaamheden te kunnen of te mogen verrichten en welk diploma daar minimaal voor nodig is, alsmede een verklaring van de werkgever zonder voorbehoud dat de betrokkene aan deze kwalificatie-eisen voldoet;

3. welke C.A.O. van toepassing is, alsmede die nadere gegevens waaruit blijkt dat de in het vooruitzicht gestelde beloning etc. overeenstemt met de kwalificaties waaraan betrokkene dient te voldoen;
4. welke bijzondere arbeidsomstandigheden er zijn, welke beletten de vacature door prioriteit genietend aanbod te laten vervullen;

Indien met de betrokken vreemdeling overeenkomstig het voorschrift vervat in de algemene maatregel van bestuur van 25 oktober 1979 (Stb. 80) als bedoeld in artikel 6, tweede lid, van de Wabw, een schriftelijke arbeidsovereenkomst wordt aangegaan, wordt overlegging van een afschrift van de concept-arbeidsovereenkomst op het betrokken arbeidsbureau verlangd.

Aanvragen die onvolledig zijn, omdat:

- de vragen niet volledig zijn beantwoord;
 - de bewijsstukken niet zijn bijgevoegd;
 - de handtekening van een of van beide aanvragers ontbreekt;
- dienen op grond van artikel 5, vierde lid, van de Wabw in alle gevallen aan de aanvragers te worden teruggezonden.

Indien het formulier wegens onvolledige invulling aan de aanvragers wordt geretourneerd, wordt de aanvraag geacht niet te zijn gedaan.

Men doet er goed aan de aanvraag om een vergunning zo mogelijk ten minste 30 dagen voor het beoogde tijdstip van indienst-treding in te dienen, dit teneinde mogelijk te maken dat tijdig een beslissing op de aanvraag kan worden genomen.

Zolang de tewerkstellingsvergunning niet is afgegeven, is het niet toegestaan de vreemdeling te laten werken.

5 Samenhang tussen de tewerkstellingsvergunning en de verblijfstitel op grond van de Vreemdelingenwet

Een werkgever die een vreemdeling in Nederland arbeid in loondienst laat verrichten zal, behoudens de in het voorgaande genoemde gevallen van vrijstelling, moeten beschikken over een tewerkstellingsvergunning.

Uit het feit dat de arbeid op Nederlands grondgebied wordt verricht, vloeit in beginsel voort dat de vreemdeling tevens zal moeten beschikken over een verblijfstitel op grond van de Vreemdelingenwet.

Of de vreemdeling daadwerkelijk beschikt over een geldige verblijfstitel is, als er een geldige tewerkstellingsvergunning aanwezig is, niet relevant voor de rechtmatigheid van de tewerkstelling. De werkgever mag zich baseren op de tewerkstellingsvergunning. Wel zijn er voorzieningen getroffen teneinde te bereiken dat de vergunningverlening op grond van respectievelijk de Wet arbeid buitenlandse werknemers en de Vreemdelingenwet met elkaar sporen.

De aanvraag om een vergunning tot verblijf op grond van de Vreemdelingenwet - die benodigd is om een geldige aanvraag om een tewerkstellingsvergunning te kunnen doen - dient in beginsel door de vreemdeling te worden ingediend bij de Nederlandse ambassade of het Nederlandse consulaat in het ressort waar de vreemdeling zich

bevindt. In dat geval wordt een aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf aangemerkt als een in de zin van artikel 5, derde lid, onder b, geldige aanvraag om een voor het verrichten van arbeid geldige vergunning tot verblijf. Evenzo zal de weigering van de machtiging tot voorlopig verblijf worden aangemerkt als een weigering van de vergunning tot verblijf. Indien de vreemdeling reeds in Nederland aanwezig mocht zijn, dient de aanvraag om een vergunning tot verblijf te worden ingediend bij het hoofd van de plaatselijke politie in de zin van de Vreemdelingenwet.

Dit geldt voor zover hij niet reeds beschikt over een voor het verrichten van arbeid in loondienst geldige verblijfstitel (artikel 5, derde lid, onder b van de Wabw).

Zodra de aanvraag om de verblijfstitel heeft plaatsgevonden kan ook de tewerkstellingsvergunning worden aangevraagd en, indien voldaan is aan de overige formele vereisten, in behandeling worden genomen. Met de afhandeling van de aanvraag om de tewerkstellingsvergunning wordt in beginsel niet gewacht tot op de aanvraag op grond van de Vreemdelingenwet is beslist. Wel zal de beslissing op de aanvraag om een vergunning tot verblijf op grond van de Vreemdelingenwet uiteindelijk bepalend zijn voor de vraag of een tewerkstellingsvergunning mag worden verleend, c.q. indien deze al is verleend, moet worden ingetrokken.

Wat betreft de samenhang tussen de beslissingen op respectievelijk de aanvraag om een vergunning tot verblijf en de tewerkstellingsvergunning vallen de volgende mogelijkheden te onderkennen:

- a. De vergunning tot verblijf wordt verleend op humanitaire gronden (bij voorbeeld gezinshereniging). Nadat de vergunning tot verblijf om zodanige redenen is afgegeven wordt ten aanzien van de verlening van de tewerkstellingsvergunning gehandeld overeenkomstig het gestelde in hoofdstuk 14 dan wel in hoofdstuk 15 van deze tekst.

Men dient zich te realiseren dat de beslissing of een vreemdeling op humanitaire gronden wordt toegelaten tot het Nederlandse grondgebied wordt genomen door het daartoe bevoegd gezag.

Van de zijde van de Arbeidsvoorzieningsorganisatie wordt op die besluitvorming niet vooruitgelopen; dit betekent dat zolang de beslissing om een vreemdeling op humanitaire gronden tot Nederland toe te laten nog niet is genomen (de desbetreffende aanvraag is nog in behandeling), de betrokken vreemdeling onderworpen blijft aan het restrictieve beleid met betrekking tot de Nederlandse arbeidsmarkt.

- b. De vergunning tot verblijf (of de machtiging tot voorlopig verblijf), wordt geweigerd na toetsing aan het algemene vreemdelingenbeleid (zie vreemdelingencirculaire). Is zulks het geval, dan levert dit een dwingende grond op voor weigering van een tewerkstellingsvergunning (artikel 7, eerste lid, onder b, Wabw).

Indien de tewerkstellingsvergunning inmiddels reeds was verleend, dient deze alsnog te worden ingetrokken (artikel 9, eerste lid, Wabw).

- c. In geval er geen overwegingen van humanitaire aard zijn die hebben geleid tot verlening van de verblijfstitel en indien de verblijfstitel niet reeds is geweigerd op grond van het algemene toelatingsbeleid, is ten aanzien van tewerkstelling in Nederland het volgende van toepassing.

Als op de beoogde tewerkstelling de vergunningplicht krachtens de Wabw van toepassing is, wordt met de beslissing op de aanvraag om de vergunning tot verblijf gewacht totdat op de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning is beslist. Wordt de tewerkstellingsvergunning verstrekt, dan zal als regel ook de verblijfsvergunning worden verleend.

- d. Indien de vergunning tot verblijf is geweigerd, doch de vreemdeling hangende de beslissing op een door hem op grond van de Vreemdelingenwet ingesteld beroep niet kan, respectievelijk niet zal worden uitgezet (zogenaamde schorsende werking) zal, respectievelijk kan de absolute belemmering gelegen in de weigering van het verblijf zijn kracht verliezen. De wet biedt in dat geval in beginsel de mogelijkheid tot het verlenen van een tewerkstellingsvergunning. Hierbij zij opgemerkt dat over de eventuele verlening van een tewerkstellingsvergunning overleg met het ministerie van Justitie moet plaatsvinden, wanneer de schorsende werking niet van rechtswege tot stand is gekomen (doch voortvloeit uit een beslissing van de minister van Justitie).

In geval van schorsende werking zal voor zover een tewerkstellingsvergunning wordt verleend de geldigheidsduur op niet langer dan 6 maanden worden bepaald; mocht de beslissing op het op grond van de Vreemdelingenwet ingestelde beroep binnen die 6 maanden nog niet zijn genomen dan zal desgevraagd onder gelijkblijvende omstandigheden - telkenmale - een nieuwe tewerkstellingsvergunning voor de duur van maximaal 6 maanden worden verstrekt.

Op grond van de algemene grondslag van het beleid zullen de weigeringsgronden, zoals die zijn vervat in de artikelen 7, eerste lid, onder a en 8, eerste lid en tweede lid, van de Wabw - voorzover van toepassing - terzake worden gehanteerd overeenkomstig het gestelde in hoofdstuk 6 en volgende.

6 Weigering van de tewerkstellingsvergunning en de daartoe strekkende arbeidsmarktoverwegingen

Artikel 8, eerste lid, Wabw.

De tewerkstellingsvergunning zal in beginsel worden geweigerd, indien voor het verrichten van de arbeid waarop de gevraagde vergunning betrekking heeft, aanbod op de arbeidsmarkt aanwezig of redelijkerwijs te verwachten is. Hierbij dient wat de inschakeling van dit aanbod betreft in de eerste plaats te worden opgemerkt, dat het niet relevant is of dit via de arbeidsbureaus of langs andere weg zijn beslag kan krijgen. Onder aanbod wordt hierbij verstaan (met de navolgende opsomming onder a t/m c wordt een nevenschikking en geen rangorde beoogd):

- a. Nederlanders, of daarmee krachtens de Wet betreffende positie van Molukkers van 9 september 1976 gelijkgestelden die voor de desbetreffende functie in aanmerking gebracht kunnen worden;
- b. degenen die op grond van EEG-verordening 1612/68 op gelijke voet als Nederlanders toegang hebben tot de Nederlandse arbeidsmarkt en ten aanzien van wie is gebleken, dat zij in Nederland in het desbetreffende beroep willen werken.
Op grond van Verordening 1612/68, kunnen de met de internationale arbeidsbemiddeling belaste instanties - in Nederland het Bureau Internationale Arbeidsbemiddeling en Stagiaires van het Centraal Bestuur voor de Arbeidsvoorziening te Rijswijk - in het kader van de uitwisseling van vacatures tussen de Lid-Statens, nagaan of er migrabel arbeidsaanbod binnen de Gemeenschap aanwezig is;
- c. buitenlanders die voor de desbetreffende functie in aanmerking gebracht kunnen worden en in het bezit zijn van een van de volgende documenten:
- een vergunning tot vestiging;
 - een toelating als vluchteling;
 - het document waarbij het verblijf voor onbepaalde duur in Nederland is toegestaan (artikel 10, tweede lid, van de Vreemdelingenwet);
 - een Verklaring tezamen met een geldige vergunning tot verblijf;
- d. in geval de aanvraag een vreemdeling betreft die nog niet rechtmatig in Nederland heeft gewerkt, worden onder aanbod eveneens begrepen:
- 1^e de voor het vervullen van de desbetreffende functie geschikt te achten werkloze in Nederland aanwezige vreemdelingen, die in het bezit zijn van een voor het verrichten van arbeid in loondienst geldige vergunning tot verblijf en bij het ontbreken daarvan
- 2^e niet in Nederland woonachtige Portugese en Spaanse onderdanen, die - in het kader van de overgangsbepalingen betreffende de uitoefening van het recht van vrij verkeer - bij de dekking van de behoefte aan arbeidskrachten, dezelfde voorrang genieten als de onderdanen van de overige Lid-Statens.

Bij de voorgaande opsomming dient te worden aangetekend, dat ook de tot één van de categorieën a - d 1e te rekenen personen, die al dan niet met toepassing van de daartoe geëigende arbeidsvoorzieningsmaatregelen - binnen redelijke grenzen voor de desbetreffende functie toegerust kunnen worden, tot het aanbod c.q. redelijkerwijs te verwachten aanbod dienen te worden gerekend. Overigens valt het wenselijk te achten dat de werkgever beziet of binnen zijn eigen bedrijf door middel van - aanvullende opleiding van - leden van het voorhanden personeel in de vacature kan worden voorzien, met zo nodig aanvulling met lokaal te werven personeel van onderen af.

Ingeval door de werkgever, in de periode - direct - voorafgaande aan de datum van indiening van de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning, geen vacature aan het arbeidsbureau

voor de desbetreffende functie is gemeld, wordt ervan uitgegaan dat het bij het arbeidsbureau bekende arbeidsaanbod voor de desbetreffende functie geschikt is om deze functie te vervullen. De vergunning zal alsdan met toepassing van artikel 8, eerste lid, van de Wet arbeid buitenlandse werknemers worden geweigerd. Indien de werkgever zijn vacatures aan het arbeidsbureau heeft gemeld, zal het arbeidsbureau bij het ontbreken van eigen aanbod moeten nagaan of er in andere regio's prioriteit genietend aanbod voorhanden is. Indien de werkgever weliswaar de vacature heeft gemeld, doch nadien zonder deugdelijke grond een negatieve houding heeft ingenomen ten opzichte van het naar hem verwezen arbeidsaanbod, zal eveneens met toepassing van artikel 8, eerste lid, van de Wet arbeid buitenlandse werknemers de vergunning worden geweigerd. Van de werkgevers mag voorts verwacht worden, dat deze in minstens gelijke mate alert zijn op de onderscheiden mogelijkheden om buiten het arbeidsbureau om in de vacature te voorzien.

Hierbij valt daarvoor in aanmerking komende gevallen onder andere ook te denken aan de inschakeling van uitzendkrachten. Met name in de gevallen waarin het niet ongebruikelijk is, dat personeel zonder tussenkomst van het arbeidsbureau wordt aangetrokken mag van de werkgever verwacht worden dat deze kan aantonen behalve door bemiddeling van het arbeidsbureau ook via de overige in de gegeven situatie gebruikelijke wegen pogingen te hebben gedaan om in de vacature te voorzien, alvorens een tewerkstellingsvergunning voor een vreemdeling aan te vragen. Indien aannemelijk is dat er geschikt prioriteitgenietend arbeidsaanbod voor de desbetreffende functie te vinden zal zijn, zal een aangevraagde tewerkstellingsvergunning met toepassing van artikel 8, eerste lid, van de Wabw worden geweigerd.

7 Additionele weigeringsgronden bij aantrekkings uit het buitenland

Artikel 8, tweede lid, Wabw.

De Wet arbeid buitenlandse werknemers kent een aantal extra weigeringsgronden ingeval een aanvraag om een tewerkstellingsvergunning een vreemdeling betreft die niet eerder rechtmatig in Nederland heeft gewerkt, dan wel een vreemdeling die na rechtmatig in Nederland te hebben gewerkt, zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst. Hierover zij het volgende opgemerkt:

- a. de vreemdeling - onderdaan van een wervingsland - is niet via officiële werving Nederland binnengekomen.

In de wervingslanden is ruim arbeidsaanbod voorhanden voor het verrichten van ongeschoolde en laaggeschoolde arbeid, zodat aanvragen om een tewerkstellingsvergunning die op die arbeid betrekking hebben in beginsel altijd zullen worden geweigerd met toepassing van artikel 8, tweede lid, onder a, Wabw indien de betrokken vreemdeling niet via de officiële werving naar Nederland is gekomen.

Ook indien echter de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning betrekking heeft op geschoolde arbeid en in een van de

wervingslanden geschikt te achten aanbod voorhanden is, zal de tewerkstellingsvergunning in de regel op deze grond geweigerd kunnen worden.

Voorts valt nog op te merken, dat in de overgangperiode die bij de toetreding van Portugal en Spanje tot de Europese Gemeenschap van toepassing is, de wervingsovereenkomsten met beide landen van toepassing blijven;

- b. de vreemdeling voldoet niet aan de gestelde leeftijds-eisen. De tewerkstellingsvergunning wordt alsdan in de regel geweigerd met toepassing van artikel 8, tweede lid, onder c van de Wabw, voor zover de betrokken vreemdeling niet voldoet aan de door de Minister van Sociale Zaken, in zijn besluit van 1 juni 1979 (Stcrt. 113) gestelde leeftijdseisen. Deze leeftijdseisen zijn:

- voor geschoolden: 18 tot en met 45 jaar;
- voor anderen : 18 tot en met 35 jaar.

Als geschoolden worden in beginsel slechts beschouwd die personen die beschikken over diploma's die zijn afgegeven door een in het land van herkomst of elders erkende onderwijsinstelling. Te dien aanzien zij tevens verwezen naar het gestelde in hoofdstuk 4.

Uit de diploma's moet blijken, dat de opleiding door de aanvrager met succes is afgerond en dat het niveau van de functie waarop de opleiding gericht was, overeenkomt met de vereisten voor de functie waarvoor de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning is ingediend. Minimaal dient na het algemeen vormend en/of lager beroepsonderwijs een voortgezette opleiding te zijn gevolgd van twee jaar, wil de betrokken werknemer überhaupt als geschoold aangemerkt kunnen worden;

- c. de vreemdeling beschikt niet over passende huisvesting. Ter zake van de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning kan door de Arbeidsvoorzieningsorganisatie beoordeling van het beschikbaar zijn van passende huisvesting plaatsvinden op grond van daarover bij de aanvraag verstrekte informatie en de naar aanleiding daarvan bij de gemeente ingewonnen rapportage.

De aanvragers van de tewerkstellingsvergunning dienen de gemeente door middel van een standaardformulier om een oordeel omtrent de huisvesting te verzoeken. Deze beoordeling behelst zowel de onderscheiden aspecten rond de beschikbaarheid van huisvesting (de rechtmatigheid van het betrekken van de huisvesting hieronder begrepen) als een kwalificatie van de staat waarin de huisvesting zich bevindt. Het in overweging nemen van het beschikbaar zijn van passende huisvesting vindt niet plaats in die gevallen waarin de betrokken vreemdeling reeds in het bezit is van een vergunning tot verblijf geldig voor het verrichten van arbeid in loondienst.

8 Verlening van de tewerkstellingsvergunning; voorschriften en beperkingen welke aan de vergunning worden verbonden

De werkgever ontvangt de tewerkstellingsvergunning. De betrokken vreemdeling krijgt een afschrift (artikel 11 Wabw). De vergunning geldt slechts voor de soort arbeid en de onderneming die in de vergunning staan vermeld.

De voorschriften die overeenkomstig het bepaalde in artikel 6 van de Wabw aan een vergunning kunnen worden verbonden zijn vervat in het Koninklijk besluit van 25 oktober 1979 (Stb. 575).

In de regel wordt aan het verlenen van de tewerkstellingsvergunning het voorschrift verbonden, dat de werkgever:

- a. mededeling zal doen aan het arbeidsbureau van iedere wijziging van de plaats waar de arbeid gewoonlijk wordt verricht;
- b. (schriftelijk) aan het arbeidsbureau laat weten indien gedurende een periode langer dan een maand van de tewerkstellingsvergunning geen gebruik is gemaakt, onder opgave van redenen.

Ten einde de nodige duidelijkheid te scheppen over de precieze rechten en verplichtingen van de te werk te stellen vreemdeling, respectievelijk de betrokken werkgever, kan aan de tewerkstellingsvergunning het voorschrift worden verbonden dat de voorgenomen arbeidsovereenkomst schriftelijk wordt aangegeven. Hierop gericht is de algemene maatregel van bestuur van 25 oktober 1979 (Stb. 575) als bedoeld in artikel 6 van de Wabw.

De tewerkstellingsvergunning wordt in de regel voor onbepaalde duur verleend. Hierbij dient aangetekend, dat in beginsel slechts gedurende een periode van drie jaar vergunningplicht bestaat, aangezien de betrokken vreemdeling overeenkomstig het bepaalde in artikel 3, tweede lid, onder a van de Wabw nadien voor een verklaring in aanmerking zal komen welke vrijstelt van vergunningplicht.

Bij de verlening van de vergunning zal de geldigheidsduur worden beperkt indien daarvoor bijzondere redenen aanwezig zijn.

Dergelijke bijzondere redenen kunnen onder meer aanwezig zijn indien:

- de aanvrager blijkens het aanvraagformulier slechts een vergunning voor bepaalde tijd noodzakelijk acht;
- het een tewerkstellingsvergunning betreft voor arbeid als stagiair of praktikant;
- aan de betrokken vreemdeling ten tijde van de beslissing over het verlenen van de tewerkstellingsvergunning geen voor arbeid in loondienst geldige verblijfstitel is verleend. (zie hoofdstuk 5)

Voor zover de tewerkstellingsvergunning voor een bepaalde tijdsduur is verleend is zij slechts geldig gedurende de in de vergunning vermelde termijn. Voordat de geldigheidsduur van de vergunning een aanvang neemt en nadat de geldigheidsduur van de vergunning is verstreken mag de werkgever een vreemdeling ten aanzien van wie vergunningplicht bestaat, niet tewerkstellen. Voor zover een werkgever de betrokken vreemdeling ook na afloop van de geldigheidsduur nog wil tewerkstellen, dient hij tijdig voordien een aanvraag om een vervolg-vergunning te doen. Er moet rekening mee worden gehouden dat de behandelingsduur van een zodanige aanvraag tot dertig dagen kan duren (artikel 5, lid 5, Wabw).

9 Overgang van een buitenlandse werknemer naar een andere werkgever, andere onderneming of ander soort werk

Krachtens artikel 6 van de Wet arbeid buitenlandse werknemers geldt de tewerkstellingsvergunning slechts voor de onderneming en de soort arbeid die in de vergunning staan vermeld. Dit houdt in dat, indien de werkgever de vreemdeling in een andere onderneming arbeid wil laten verrichten of andersoortige arbeid wil laten verrichten dan in de vergunning staat vermeld, een nieuwe vergunning zal moeten worden aangevraagd.

Uiteraard zal, indien een vreemdeling bij een andere werkgever in dienst treedt, die werkgever voor hem over een voor de desbetreffende arbeid geldige tewerkstellingsvergunning moeten beschikken. Het beleid met betrekking tot de verlening van tewerkstellingsvergunningen, zoals dat wordt gevoerd ten aanzien van vreemdelingen die reeds voor het verrichten van arbeid in loondienst in Nederland zijn toegelaten, is aanmerkelijk minder restrictief dan het beleid zoals dat geldt ten aanzien van vreemdelingen voor wie een eerste of hernieuwde toelating tot arbeid in loondienst in Nederland wordt gevraagd. Indien een vreemdeling reeds langer dan 1 jaar rechtmatig in loondienst werkzaam is geweest op basis van een voor onbepaalde tijd geldige tewerkstellingsvergunning en een nieuwe tewerkstellingsvergunning is vereist, bij voorbeeld wegens verandering van werkgever, zal de daartoe strekkende tewerkstellingsvergunning behoudens uitzondering steeds worden verleend. Zulks is echter niet het geval indien de vreemdeling het (verdere) verblijf in Nederland is geweigerd, of indien bij de aanvankelijke toelating tot tewerkstelling generlei arbeidsmarkttoetsing op grond van de Wabw heeft plaatsgevonden.

10 Intrekking tewerkstellingsvergunning

Als blijkt dat aan een vreemdeling (verder) verblijf in Nederland is geweigerd, moet als algemene regel de ten behoeve van zijn tewerkstelling verleende tewerkstellingsvergunning ambtshalve worden ingetrokken (artikel 9, eerste lid van de Wabw).

Indien de betrokkene hangende de beslissing op een op grond van de vreemdelingenwet ingesteld beroep niet wordt uitgezet, zal van dit dwingende intrekkinggebod kunnen worden afgeweken (zie ook hoofdstuk 5 onder d).

Een andere grond voor ambtshalve intrekking van de tewerkstellingsvergunning is aanwezig indien van de vergunning geen gebruik (meer) wordt gemaakt. In geval nog redelijkerwijs van het voortbestaan van de arbeidsrelatie kan worden uitgegaan, zal niet tot intrekking van de vergunning om die reden worden overgegaan. Dit zal met name steeds het geval zijn indien een periode van betaald verlof plus een aansluitende periode van onbetaald verlof een totaal van drie maanden niet overschrijdt. In andere gevallen zal de tewerkstellingsvergunning worden ingetrokken zodra op enigerlei wijze is gebleken dat daarvan langer dan een maand geen gebruik is gemaakt.

Voor het overige zal tot intrekking van een tewerkstellingsvergunning worden overgegaan indien de vergunning op grond van klaarblijkelijk onjuiste gegevens is verkregen. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat, indien tijdig een bezwaarschrift is ingediend of een beroep op grond van de Wet Arob is ingesteld ter zake van een beschikking tot intrekking van een tewerkstellingsvergunning, deze vergunning haar geldigheid behoudt totdat op het ingestelde rechtsmiddel is beslist (art. 17, zevende lid, van de Wabw).

11 Personen die de Spaanse of Portugese nationaliteit bezitten

De toetreding van Spanje en Portugal tot de Europese Gemeenschap heeft niet tot gevolg gehad, dat met betrekking tot de onderdanen van die landen het vrije verkeer van werknemers van toepassing is, zoals ten aanzien van de onderdanen van de andere Lid-Staten op grond van Verordening 1612/68 het geval is. Voor de onderdanen van beide landen gelden overgangsbepalingen (zie E.G. Publikatieblad L302 van 15-11-1985).

Voor zover een betrokken onderdaan niet eerder rechtmatig in Nederland in een onderneming arbeid heeft verricht, dan wel na het verrichten van zodanige arbeid zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd, zijn de weigeringsgronden van de artikelen 7 en 8 van de Wet arbeid buitenlandse werknemers onverkort van toepassing.

Onderdanen van deze landen die op basis van een tewerkstellingsvergunning in Nederland reguliere arbeid hebben verricht op een duurzame arbeidsplaats, kunnen, indien ander werk aanvaard wordt, een tewerkstellingsvergunning krijgen zonder dat de weigeringsgronden van de Wabw - met uitzondering van geweigerd verblijf - in de overwegingen worden betrokken. Voor Spanjaarden en Portugezen zal de toetreding tot de Nederlandse arbeidsmarkt eerst geheel vrij zijn vanaf 1 januari 1993.

Indien Spaanse of Portugese bedrijven via aanneming of onderaanneming in Nederland werken ten uitvoering leggen, zijn deze gerechtigd hiertoe hun eigen Spaanse respectievelijk Portugese personeel naar Nederland over te laten komen en in te schakelen. Zij behoeven hiertoe geen tewerkstellingsvergunning. Essentieel voor de vrijstelling van vergunningplicht is in deze wel, dat de betrokken Spaanse dan wel Portugese bedrijven zelf de desbetreffende bouw- of constructiewerkzaamheden dan wel publieke werken uitvoeren en niet overwegend fungeren als uitlener van arbeidskrachten. De bij de tenuitvoerbrenging betrokken werknemers ontlenen aan het verrichten van deze werkzaamheden geen rechten om nadien in Nederland werkzaam te mogen blijven.

Voor de gezinsleden van in Nederland toegelaten Spaanse of Portugese werknemers zijn de volgende voorzieningen van toepassing.

Tot 1 januari 1991 hebben de gezinsleden als zij ten minste 18 maanden rechtmatig in Nederland hebben verbleven, in Nederland alle rechten van een onderdaan van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschap. Vanaf 1 januari 1991 hebben zij deze rechten vanaf hun toelating tot Nederland.

Voor de toepassing van deze regeling dient onder gezinsleden te worden verstaan:

- de echtgeno(o)t(e) van de werknemer of zelfstandige;
- de kinderen van de werknemer of zelfstandige die de leeftijd van 21 jaar nog niet hebben bereikt;
- de bloedverwanten in neerdalende lijn van de werknemer, resp. de zelfstandige of van de echtgeno(o)t(e), die te zijnen laste komen.

Spaanse en Portugese onderdanen die rechtmatig in Nederland als zelfstandige werkzaam zijn, komen in aanmerking voor een EEG-verblijfskaart waarop de aantekening is gesteld:

'Uitsluitend voor verblijf voor het verrichten van werkzaamheden als zelfstandige'.

Beëindigt de betrokkene zijn werkzaamheden als zelfstandige, of wil hij naast deze werkzaamheden in aanmerking komen voor het verrichten van arbeid in loondienst, dan zijn de algemene regels van toepassing zoals die gelden ten aanzien van vreemdelingen die niet eerder rechtmatig in Nederland arbeid in loondienst hebben verricht.

12 Vreemdelingen die ter vervulling van hun militaire dienstplicht hun verblijf in Nederland hebben onderbroken

Ten aanzien van vreemdelingen, die na het vervullen van hun militaire dienstplicht in eigen land, opnieuw in Nederland arbeid willen verrichten is het volgende van toepassing. Zij komen voor een versoepelde beoordeling van de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning in aanmerking als uit een binnen 6 maanden na ontslag uit militaire dienst in te dienen aanvraag blijkt, dat zij bij hun laatste werkgever of bij een andere werkgever in Nederland opnieuw geplaatst kunnen worden. Tenzij de betrokkene het verblijf in Nederland geweigerd is, zullen ter zake van de verlening van de tewerkstellingsvergunning de weigeringsgronden van de Wet arbeid buitenlandse werknemers niet in de overweging worden betrokken.

13 Vreemdelingen die werkzaam zijn geweest op Nederlandse zeeschepen, in de internationale binnenvaart of op mijnbouwinstallaties op het Nederlands deel van het continentaal plat

Vreemdelingen die gedurende ten minste zeven jaren achtereen werkzaam zijn geweest op Nederlandse zeeschepen, dat wil zeggen schepen die onder Nederlandse vlag varen, komen in aanmerking voor een versoepelde beoordeling van de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning. Aan de weigeringsgronden van artikel 8 van de Wet arbeid buitenlandse werknemers zal geen toepassing worden gegeven mits wordt voldaan aan de volgende voorwaarde:

Het ter zake van de afgifte van de vergunning tot verblijf bevoegd gezag dient van oordeel te zijn, dat de vreemdeling in aanmerking komt voor een vergunning tot verblijf op grond van de omstandigheid, dat hij gedurende tenminste zeven jaar achtereen - direct voorafgaand aan het indienen van een tewerkstellingsvergunning of direct voorafgaand aan het

intreden van een periode van onvrijwillige werkloosheid - werkzaam is geweest op zeeschepen die onder Nederlandse vlag varen.

Een bewijsstuk in de vorm van een verklaring van het inzake de toelating tot Nederland bevoegd gezag, dat aan de gestelde voorwaarden is voldaan, dient bij de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning te worden overgelegd.

N.B. Voor vreemdelingen die werkzaam zijn geweest op mijnbouwinstallaties op het Nederlandse deel van het continentaal plat of in de internationale binnenvaart, geldt mutatis mutandis de zelfde regeling.

14 De verklaring uit hoofde van de Wabw

De verklaring uit hoofde van de Wabw heeft als strekking het de vreemdeling mogelijk te maken tegenover de werkgever op eenvoudige wijze duidelijk te maken, dat voor zijn tewerkstelling geen tewerkstellingsvergunning nodig is. Als zodanig geldt de verklaring ook als bewijsmiddel voor de werkgever. Vooropgesteld moet worden, dat een verklaring uit hoofde van de Wabw slechts van kracht is indien de betrokken vreemdeling rechtmatig in Nederland verblijft. Dat wil in dit verband zeggen dat hem ofwel verblijf moet zijn toegestaan op grond van artikel 9 of 10 van de Vreemdelingenwet, dan wel:

- a. aansluitend verblijf dat is toegestaan in afwachting van de (definitieve) beslissing omtrent voortzetting van zodanig verblijf of;
- b. indien de vreemdeling hangende de beslissing op een door hem op grond van de Vreemdelingenwet ingesteld beroep ter zake van voortzetting van eerder rechtmatig verblijf niet wordt, respectievelijk niet kan worden uitgezet. In de gevallen onder a) en b) dient de voordien verleende verblijfstitel het verrichten van arbeid te hebben toegelaten.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling, die drie jaar rechtmatig in Nederland verblijf heeft gehad en gedurende die periode rechtmatig een op het verwerven van inkomsten gerichte activiteit heeft uitgeoefend, voor een verklaring in aanmerking komt, mits hij nadien zijn hoofdverblijf niet buiten Nederland heeft gevestigd (artikel 3, tweede lid, onder a, van de Wabw). Een verklaring zal (op grond van artikel 3, tweede lid, onder b, van de Wabw) op aanvraag ook worden verleend aan de huwelijkspartner en de tot het gezin behorende minderjarige kinderen. Onder minderjarige kinderen worden in dit verband mede verstaan de minderjarige pleegkinderen die feitelijk tot het gezin behoren en die beschikken over een verblijfsvergunning voor verblijf bij de desbetreffende vreemdeling. Eerst na de totstandkoming van de Wabw bleek, in hoe grote mate vooral bij gezinsleden van naar Nederland geëmigreerde werknemers behoefte bestond om in Nederland te gaan werken en daartoe te beschikken over een document zoals de verklaring, waaruit duidelijk blijkt dat men daartoe gerechtigd is. Hierbij

komt, dat voor wat betreft de overgrote meerderheid van deze in het geding zijnde gevallen, zich het beleidsstandpunt heeft uitgekristalliseerd, dat aan de arbeidsinschakeling van de betrokkenen zo weinig mogelijk in de weg moet worden gelegd. Omdat het kader van artikel 3, tweede lid, onder a en b van de Wabw hiervoor te krap bleek te zijn, zijn bij algemene maatregel van bestuur op grond van artikel 2, eerste lid, onder c, van de Wabw een aantal gronden toegevoegd waarop een verklaring kan worden verkregen. Hierdoor is het aantal personen dat voor een verklaring in aanmerking komt zeer aanmerkelijk verruimd.

Op grond van het koninklijk besluit van 25 oktober 1979 (Stb. 574), zoals gewijzigd d.d. 26 april 1984 (Stb. 249), d.d. 12 juni 1989 (Stb. 328) zal een verklaring verleend worden aan:

- a. personen;
 - die beschikken over een vergunning tot vestiging (artikel 10, eerste lid onder a);
 - die zijn toegelaten als vluchteling (artikel 10, eerste lid onder b);
 - aan wie het verblijf voor onbepaalde duur is toegestaan (artikel 10, tweede lid);
- b. personen die, met ononderbroken handhaving van hun hoofdverblijf in Nederland, in het verleden voldaan hebben aan de in artikel 3, tweede lid, onder b van de Wabw gestelde voorwaarden. Het betreft hier met name zowel vreemdelingen die gehuwd zijn geweest met een verklaringhouder, als bedoeld in artikel 3, tweede lid, onder a van de Wabw, alsmede vreemdelingen die in het verleden als minderjarige feitelijk tot het gezin van een dergelijke verklaringhouder hebben behoord, doch die thans meerderjarig zijn geworden, of buiten het feitelijke gezinsverband leven;
- c. personen aan wie het in het verleden krachtens artikel 10, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (Stb. 1965,40) was toegestaan voor onbepaalde tijd in Nederland te verblijven en die nadien hun hoofdverblijf niet buiten Nederland hebben gevestigd;
- d. personen die krachtens de Vreemdelingenwet tot Nederland zijn toegelaten voor verblijf bij:
 - 1e een in Nederland woonachtige Nederlander of
 - 2e een persoon van andere dan de Nederlandse nationaliteit, aan wie krachtens de Wet arbeid buitenlandse werknemers een verklaring is verleend, dan wel aan wie het bij of krachtens artikel 10 van de Vreemdelingenwet is toegestaan voor onbepaalde tijd in Nederland te verblijven.

N.B. Degene die, zelf niet zijnde begunstigd onderdaan van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschap, als ongehuwde partner is toegelaten voor verblijf bij een in Nederland verblijvende werknemer met de hoedanigheid van begunstigd onderdaan van een van de overige Lid-Staten, komt op de zelfde voet als de ongehuwde partner van een Nederlander voor een verklaring in aanmerking;

- e. personen aan wie op grond van de Vreemdelingenwet een vergunning tot verblijf als asielgerechtigde is verleend.

In alle gevallen dient de aanvrager van een verklaring zorg te dragen voor gegevens en bewijsstukken, aan de hand waarvan de feitelijke situatie zoals deze bestaat en bestaan heeft, kan worden vastgesteld. Zolang de vereiste gegevens en bewijsstukken niet zijn verstrekt, wordt de aanvraag geacht niet te zijn gedaan en toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 3, vijfde lid, Wabw.

15 Personen aan wie op andere gronden dan het verrichten van arbeid het verblijf in Nederland is toegestaan en ten behoeve van wie een tewerkstellingsvergunning vereist is als zij alsnog arbeid in loondienst willen gaan verrichten

Op grond van het Koninklijk besluit van 25 oktober 1979 (Stb. 574), laatstelijk gewijzigd bij het Koninklijk besluit van 12 juni 1989 (Stb. 328), komen vreemdelingen die op humanitaire gronden tot Nederland zijn toegelaten veelal voor afgifte van een verklaring in aanmerking. Voor vreemdelingen die daarentegen een vergunning tot verblijf met als doel medische behandeling, studie of met een andere functionele beperking van een vergelijkbare aard hebben gekregen is echter een tewerkstellingsvergunning nodig om in Nederland arbeid in loondienst te mogen verrichten (nb. alvorens een geldige aanvraag voor een tewerkstellingsvergunning kan worden ingediend moet een vergunning tot verblijf geldig voor het verrichten van arbeid zijn verkregen dan wel zijn aangevraagd). Bij de beoordeling van de aanvraag om de tewerkstellingsvergunning is het algemene restrictieve beleid van toepassing, hetgeen inhoudt, dat de tewerkstellingsvergunning zal worden geweigerd voor zover de wettelijke bepalingen dit toelaten. Dit is in beginsel eveneens het geval ten aanzien van de tot Nederland toegelaten gezinsleden en partners van de hier bedoelde vreemdelingen. Evenzeer geldt het voorgaande voor gezinsleden of partners van een vreemdeling als bedoeld in artikel 1 van het bovenvermeld Koninklijk besluit.

Aan hen die tot Nederland zijn toegelaten als gezinslid of partner van een vreemdeling die op basis van een tewerkstellingsvergunning in Nederland werkt, zijn de volgende voorzieningen van toepassing. Als zij in Nederland willen gaan werken kunnen zij een tewerkstellingsvergunning krijgen onder de zelfde voorwaarden die zouden gelden, als het reeds in Nederland werkzame gezinslid of de partner op dat zelfde moment van werkkring zou willen veranderen.

Als een vreemdeling om andere redenen dan gezinshereniging op humanitaire gronden een vergunning tot verblijf zonder beperking wordt verleend, zullen bij de beslissing op een aanvraag om een tewerkstellingsvergunning de weigeringsgronden van artikel 8 van de Wabw niet worden tegengeworpen en zal zonodig artikel 7, tweede lid, Wabw worden toegepast. Uit de overgelegde bescheiden zal duidelijk moeten blijken, dat van toelating op humanitaire gronden sprake is.

In de gevallen waarin op humanitaire gronden verblijf is

verzocht, maar de desbetreffende verblijfstitel nog niet is verleend, worden de weigeringsgronden van de artikelen 7 en 8 van de Wet arbeid buitenlandse werknemers onverkort toegepast.

16 Grensarbeid

Ten aanzien van vergunningplichtige grensarbeiders (vreemdelingen die in België of Duitsland woonachtig zijn, doch in Nederland arbeid verrichten), die niet de hoedanigheid hebben van een begunstigd onderdaan van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschap of anderszins overeenkomstig de toelichting in Hoofdstuk 3 van vergunningplicht zijn vrijgesteld zijn de regels, zoals vastgesteld bij en krachtens de Wet arbeid buitenlandse werknemers, onverkort van toepassing. Daaronder dient mede te worden begrepen de in artikel 5 van die wet vervatte bepaling dat de betrokken vreemdeling zich allereerst moet hebben gewend tot de bevoegde Nederlandse instanties voor het aanvragen van een vergunning tot verblijf op grond van de Vreemdelingenwet, alvorens een aanvraag om een tewerkstellingsvergunning in behandeling kan worden genomen. In gevallen als hier bedoeld zal door het hoofd van de plaatselijke politie een "Verklaring van bekendheid" (Vreemdelingencirculaire B 11, onder 6.7.3. "Model D 64") worden afgegeven, op vertoon waarvan door het arbeidsbureau de aanvraag om de tewerkstellingsvergunning in behandeling genomen zal worden.

17 Stagiaires

Onder stagiaire wordt hier verstaan degene die gedurende een periode van niet langer dan een jaar in Nederland arbeid gaat verrichten in een onderneming, indien die arbeid noodzakelijk is ter voltooiing van een opleiding welke aan een onderwijsinstelling wordt gevolgd. Dat de arbeid een noodzakelijk onderdeel van het onderwijsprogramma uitmaakt dient te blijken uit een door de desbetreffende onderwijsinstelling afgegeven verklaring.

Onder stagiaire wordt tevens verstaan degene die nadat een beroepsgerichte opleiding is afgerond ervaring opdoet bij een in Nederland gevestigde werkgever. In dit geval dient sprake te zijn van een door de Nederlandse overheid aangegeven uitwisselingsverplichting of een door de Nederlandse overheid erkend internationaal uitwisselingsprogramma. Uit hoofde van deze programma's kunnen aanvullende eisen met betrekking tot de aanvraagprocedure voor een tewerkstellingsvergunning en de over te leggen extra bescheiden worden gesteld. Ten aanzien van stagiaires zullen in beginsel de weigeringsgronden van artikel 8 niet worden toegepast en zal zo nodig toepassing worden gegeven aan artikel 7, tweede lid, Wabw.

De werkingsduur van een tewerkstellingsvergunning wordt beperkt tot de opgegeven duur van de stageperiode. Nieuwe of vervolgtewerkstellingsvergunningen, voor na de stageperiode in Nederland te verrichten arbeid zullen in beginsel worden geweigerd.

Vermeld zij dat ingevolge artikel 1, onder d, van het koninklijk besluit van 25 oktober 1979 (Stb. 574) zoals respectievelijk gewijzigd per 26 april 1984 (Stb. 249) en per 12 juni 1989 (Stb. 328) geen tewerkstellingsvergunning is vereist voor degene die als stagiaire in Nederland werkzaam is op grond van een met een vreemde mogendheid gesloten stagiaire-overeenkomst.

18 Praktikanten

Hierbij wordt onder praktikant verstaan degene die op basis van en conform een vooraf opgesteld gedetailleerd leerplan voor een periode van maximaal 6 maanden, op grond van een overeenkomst tussen een in het buitenland gevestigde onderneming en een in Nederland gevestigde onderneming, in laatstgenoemde onderneming bij wijze van onderricht bedrijfservaring opdoet. Ten aanzien van praktikanten zullen in beginsel de facultatieve weigeringsgronden van artikel 8, niet worden toegepast, en zal zonodig toepassing worden gegeven aan artikel 7, tweede lid, van de Wabw.

Bij de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning ten behoeve van een praktikant dienen de volgende extra bescheiden te worden gevoegd:

- a. het terzake opgestelde leerplan;
- b. een verklaring van de werkgever bij wie de tewerkstelling plaatsvindt, dat de praktikant geen reguliere arbeidsplaats gaat innemen;
- c. een verklaring van de in het buitenland gevestigde werkgever, dat hij de praktikant in dienst zal houden, dan wel opnieuw in dienst zal nemen, zodra de overeengekomen periode is verstreken.

In bijzondere gevallen kan overeenkomstig het vorenstaande ook een tewerkstellingsvergunning worden verleend, indien de periode waarin de praktikant hier te lande werkzaam is langer dan 6 maanden, doch korter dan een jaar is.

De werkingsduur van de tewerkstellingsvergunning wordt beperkt tot de overeengekomen periode. Nieuwe of vervolg-tewerkstellingsvergunningen, voor in de periode na afloop van de praktikanterwerkzaamheden in Nederland te verrichten arbeid, zullen in beginsel worden geweigerd.

19 Musici en artiesten

Ten aanzien van vreemdelingen die al dan niet op basis van een zogenaamd artiestencontract werkzaam zijn in het lichte amusementsgenre wordt een beleid gevoerd dat ruimer is dan het algemeen geldende restrictieve toelatingsbeleid. Dit is gegrond op de overweging dat er behoefte bestaat aan uitvoeringen in het lichte amusementsgenre die niet tot het gebruikelijke Nederlandse repertoire behoren. Het betreft hier veelal artiesten en musici van wie kan worden vastgesteld dat zij internationaal werkzaam zijn, dat geen blijvende toelating tot de Nederlandse arbeidsmarkt aan de orde is en, mits voor

een beperkte tijd tot Nederland toegelaten, geen of slechts in geringe mate een bedreiging voor de werkgelegenheid van Nederlandse artiesten en musici vormen.

Gelet hierop wordt aan de geldigheidsduur van de tewerkstellingsvergunning een beperking verbonden, welke inhoudt dat een buitenlandse musicus of artiest gedurende een periode van een jaar hooguit voor een termijn van zes maanden, of zoveel korter als het verblijf in Nederland is toegestaan, voor een tewerkstellingsvergunning in aanmerking komt.

20 Vreemdelingen die in Nederland worden tewerkgesteld in het kader van een overplaatsing binnen een internationaal concern

Onder een zodanig concern wordt verstaan een groot zelfstandig op winst gericht bedrijf of complex van bedrijven met vele in meerdere landen gevestigde dochterondernemingen.

Ten behoeve van een vreemdeling die naar de Nederlandse vestiging van een internationaal gevestigd concern wordt overgeplaatst, kan een tewerkstellingsvergunning worden afgegeven zonder dat de desbetreffende aanvraag wordt getoetst aan de weigeringsgronden van artikel 8 Wabw. Daartoe dient aan de volgende voorwaarden te worden voldaan:

- a. de vreemdeling moet binnen de Nederlandse vestiging van het concern een leidinggevende functie gaan vervullen, of een functie waarbij overdracht van kennis aan andere werknemers binnen het bedrijf duidelijk voorop staat. In dit verband dient te worden opgemerkt dat de hoogte van de beloning voor de werkzaamheden als zodanig nog geen voldoende indicatie is om aan te nemen dat van een zodanige functie sprake is;
- b. de vreemdeling moet, direct voorafgaande aan de aanvraag, reeds gedurende enige tijd in dienst zijn geweest van een niet in Nederland gevestigd onderdeel van het concern.

Bij de aanvraag dienen gegevens te worden verstrekt en bescheiden te worden overgelegd, waaruit blijkt dat aan de bovengenoemde voorwaarden is voldaan.

Er wordt tevens op gewezen, dat indien voor de betrokken vreemdeling - nadat toestemming tot tewerkstelling bij het desbetreffende concernonderdeel is verkregen - een tewerkstellingsvergunning wordt gevraagd door een andere - niet tot dit concern behorende - werkgever, deze aanvraag zal worden getoetst aan de weigeringsgronden van artikel 8 van de Wabw, ongeacht of de vreemdeling reeds meer dan één jaar in Nederland arbeid heeft verricht.

21 Gewaarmerkte legitimatiebewijzen van in Nederland gevestigde internationale organisaties

Indien een tewerkstellingsvergunning wordt aangevraagd voor de eerste tewerkstelling van een vreemdeling die in het bezit is van een door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken

gewaarmerkt geldig legitimatiebewijs van een in Nederland gevestigde internationale organisatie (bijvoorbeeld als gezinslid van een employé) gelden de volgende voorzieningen:

- zolang de betrokken vreemdeling in het bezit is van een voornoemd legitimatiebewijs wordt deze geacht te hebben voldaan aan de verplichting tot het aanvragen van een voor het verrichten van arbeid in loondienst geldige vergunning tot verblijf overeenkomstig artikel 5, derde lid, onder b, van de Wabw;
- voor het overige geldt het algemene beleid met betrekking tot de tewerkstelling van vreemdelingen (zoals geschetst in hoofdstuk 2).

Bij intrekking of het aflopen van de geldigheidsduur van het legitimatiebewijs wordt de tewerkstellingsvergunning in beginsel niet ingetrokken, indien en voor zolang het verder verblijf in Nederland niet geweigerd wordt.

22 Gewaarmerkte legitimatiebewijzen afgegeven door het Ministerie van Buitenlandse Zaken aan diplomatieke en consulaire ambtenaren, alsmede aan hun personeel

Vanaf 1 augustus 1987 wordt ten aanzien van vreemdelingen die werkzaamheden verrichten bij een in Nederland gevestigde diplomatieke missie of consulaire post onderscheid gemaakt tussen vreemdelingen die duurzaam en vreemdelingen die niet-duurzaam in Nederland verblijven. Dit onderscheid, gebaseerd op de Weense verdragen inzake diplomatieke en consulaire betrekkingen van resp. 18 april 1961 en 24 april 1963, heeft gevolgen voor de toepassing van de Vreemdelingenwet en de Wabw.

a. Niet-duurzaam verblijf.

Personen, die werkzaam zijn bij een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in Nederland en die in het bezit zijn van een door het ministerie van Buitenlandse Zaken afgegeven legitimatiebewijs zonder de aanduiding 'DV' (duurzaam verblijf) zijn, ingevolge artikel 1 onder E van het Koninklijk besluit d.d. 25 oktober 1979, Stb. 574, voor wat betreft het uitoefenen van de op dat legitimatiebewijs vermelde functie niet onderworpen aan de bepalingen van de Wabw. Dit houdt niet in, dat deze personen na het 3 jaar ononderbroken verrichten van arbeid bij een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in aanmerking komen voor een verklaring ex artikel 3 van de Wabw, aangezien hun tewerkstelling geheel buiten de Nederlandse rechtssfeer heeft plaatsgevonden.

Willen deze personen na beëindiging van of tijdens hun werkzaamheden bij een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging toetreden tot de Nederlandse arbeidsmarkt, dan dient ten behoeve van hen een tewerkstellingsvergunning te worden aangevraagd. Deze aanvraag kan eerst in behandeling worden genomen, indien door betrokkene een vergunning tot verblijf geldig voor het verrichten van arbeid in loondienst is aangevraagd.

Ten aanzien van de beoordeling van een aanvraag om een

tewerkstellingsvergunning geldt het algemene beleid, zoals dat met betrekking tot de andere vreemdelingen wordt gevoerd, dat wil zeggen dat deze getoetst wordt aan de weigeringsgronden van de Wabw Ook in geval van tewerkstelling van gezinsleden van bovengenoemde personen zijn de weigeringsgronden van de Wabw van toepassing.

b. Duurzaam verblijf.

Op vreemdelingen die gedurende een jaar of meer op grond van artikel 9 of 10 van de Vreemdelingenwet in Nederland verblijf hebben gehouden, welk verblijf het verrichten van arbeid in loondienst niet uitsloot, blijven de Vreemdelingenwet en de Wabw van toepassing indien zij in dienst treden van een diplomatieke missie of consulaire post. Dit betekent dan ook dat ten behoeve van de vreemdeling voor het verrichten van werkzaamheden bij de desbetreffende diplomatieke missie of consulaire post een tewerkstellingsvergunning is vereist, voorzover dit althans uit het bepaalde in de Wabw voortvloeit. Gelet enerzijds op het gestelde vereiste dat de betrokken vreemdeling ten minste een jaar rechtmatig in Nederland verblijf moet hebben gehad en anderzijds op het gevoerde beleid bij verandering van werkgever zal de tewerkstellingsvergunning doorgaans worden verleend. De betrokken vreemdeling, alsmede diens gezinsleden komen ook voor een verklaring in aanmerking als aan de daartoe gestelde vereisten is voldaan. De hier bedoelde vreemdelingen worden vanwege het ministerie van Buitenlandse Zaken nog wel in het bezit gesteld van een legitimatiebewijs. Daarop is echter d.m.v. de letteraanduiding "DV" (duurzaam verblijf) aangetekend dat de houder een niet-bijzondere status geniet.

Legitimatiebewijzen die voor 1 augustus 1987 door het ministerie van Buitenlandse Zaken zijn afgegeven behouden tot nader order hun geldigheid. De houders van deze legitimatiebewijzen behouden dan ook hun bijzondere status, zoals omschreven in punt a.

23 Vergunningenlimiet

a. Algemeen.

De grondslag van de vergunningenlimiet is: per bedrijfsvestiging een norm vast te stellen die aangeeft in welke mate de noodzaak aanwezig is om - in belang van de werkgelegenheid - buitenlanders voor tewerkstelling aan te trekken. De vergunningenlimiet is als zodanig een aanwijzing tot welk maximum tewerkstellingsvergunningen aan een bedrijfsvestiging mogen worden afgegeven. Deze aanwijzing richt zich formeel alleen tot de instantie die de tewerkstellingsvergunningen afgeeft. Dit houdt onder andere in dat, indien in een bepaald geval in strijd met de vergunningenlimiet een tewerkstellingsvergunning is afgegeven, dit noch voor het betrokken bedrijf, noch voor de werknemer enig gevolg heeft. Evenmin kunnen door een verlaging van de vergunningenlimiet tewerkstellingsvergunningen ongeldig worden. Het bestaan van

een vergunningenlimiet op een bepaald aantal houdt geenszins in, dat aangevraagde tewerkstellingsvergunningen tot dat aantal daadwerkelijk zullen worden verleend (dat zal worden bepaald afhankelijk van de omstandigheden die zich bij de aanvraag van de tewerkstellingsvergunning op dat moment voordoen).

Een vergunningenlimiet is verplicht voor bedrijfsvestigingen waar meer dan twintig buitenlandse werknemers, waarvoor vergunningplicht bestaat, werkzaam zijn. Vaststelling of herziening van een vergunningenlimiet kan op aanvraag of ambtshalve plaatsvinden.

De vergunningenlimiet is op de dag van inwerkingtreding van de Wet arbeid buitenlandse werknemers (voor zover meer dan twintig buitenlandse werknemers waarvoor een vergunning is vereist in de betrokken vestiging mogen werken) gefixeerd op het aantal vergunningen dat op dat moment ten behoeve van het betrokken bedrijf geldig was. De vergunningenlimiet blijft op dat niveau gehandhaafd totdat herziening heeft plaatsgevonden.

b. Weigering van een tewerkstellingsvergunning bij overschrijding van de vergunningenlimiet.

Artikel 7, eerste lid, onder a van de Wet arbeid buitenlandse werknemers verbiedt een tewerkstellingsvergunning te verlenen indien dit zou leiden tot overschrijding van de vergunningenlimiet. Van het bepaalde in het eerste lid van artikel 7 Wabw wordt evenwel in elk geval afgeweken indien de aanvraag om een tewerkstellingsvergunning een vreemdeling betreft ten aanzien van wie, overeenkomstig het in de voorgaande hoofdstukken gestelde, geen weigering van de toelating tot de Nederlandse arbeidsmarkt beoogd wordt. Dit is bijvoorbeeld het geval, indien toelating tot Nederland plaatsvindt op grond van humanitaire redenen of op grond van verdragsverplichtingen.

Op grond van artikel 7, derde lid, Wabw zal overschrijding van de vastgestelde vergunningenlimiet evenmin als weigeringsgrond gebruikt worden wanneer de aanvraag tewerkstellingsvergunning een vergunningplichtige vreemdeling betreft die gedurende een tijdvak van minimaal 6 maanden onvrijwillig werkloos is geweest.

24 Turkije-Associatie Overeenkomst

Tussen de E.G. en Turkije is een Associatie-Overeenkomst van kracht.

Op grond van die Overeenkomst zou er naar gestreefd dienen te worden dat een vrij verkeer van werknemers tot stand zou worden gebracht per 1 december 1986. Realisering daarvan heeft echter niet plaatsgevonden, zodat onderdanen van Turkije onderworpen blijven aan de in deze bekendmaking uiteengezette regelgeving.

25 Wervingslanden

De wervingslanden zijn:

- Spanje (Trb. 1961, 59);
- Portugal (Trb. 1964, 16);
- Turkije (Trb. 1964, 142);
- Marokko (Trb. 1969, 87);
- Joegoslavië (Trb. 1970, 50);
- Tunesië (Trb. 1971, 82);

26 Administratieve voorschriften

De administratieve voorschriften zijn opgenomen in een handboek dat ter inzage ligt bij het Centraal Bureau voor de Arbeidsvoorziening, Afdeling Public Relations & Marketing - Bibliotheek, Visseringlaan 26 te Rijswijk.

27 Toezicht op de naleving

Ingevolge artikel 23 van de Wabw heeft de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid de opsporingsambtenaar van de Dienst Inspectie Arbeidsverhoudingen (DIA) belast met het toezicht op de naleving van het bij of krachtens deze wet bepaalde. Deze opsporingsdienst ressorteert onder het Ministerie van SZW. De ambtenaren zijn ook belast met de opsporing van overtreders. Overtreding van de wet levert een economisch delict op waarvan door de opsporingsambtenaren van de DIA proces-verbaal wordt opgemaakt tegen de werkgever. Het proces-verbaal wordt gezonden aan de Officier van Justitie.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid